

[Agnete Laustsen]

lov, der over en 20-årig periode forventes at ville indebære offentlige udgifter på mindst 20–25 mia kr. Vi har en saneringslov, som der sågar er nogle der kalder verdens bedste, og det kunne den måske også være, hvis den blev brugt rimeligt. Vi kunne utvivlsomt leve ganske udmærket videre med det lovgrundlag, denne lov giver for byfornyelse, ikke mindst hvis man i stedet for at stable en stor, ambitiøs byfornyelseslov på benene havde brugt kræfterne på at udforme en lejelov, der opmuntrede til privat vedligeholdelse og gav private husejere mulighed for et rimeligt afkast af deres investerede midler. Havde man i sådanne overvejelser så også medtaget vores forslag om at give skattefradrag for momsberigtigede vedligeholdelsesudgifter – hvad der i parentes bemærket efter Håndværksrådets beregninger kunne sætte ca. 15.000 mennesker i arbejde uden yderligere bureaukratiske procedurer – tror vi fra konservativ side, at vi ville have kunnet klare byfornyelsen både bedre, billigere og ikke mindst hurtigere. Desværre har boligministeren nok været for ensidig i sin bedømmelse af, hvad private kan og bør gøre på boligmarkedet, og har dermed forringet de muligheder, som lå i et samarbejde mellem det offentlige og det private og mellem ejere og lejere. Det beklager vi, også fordi vi tror, at de beskæftigelsesmæssige konsekvenser af loven dermed forringes.

Det store offentlige apparat, som bygges op omkring byfornyelsen, vil nemlig efter vores mening udsætte virkningerne af jobskabelsen, og jeg tror derfor, vi får ret, når vi forudser, at det eneste, som i alle tilfælde på kortere sigt vil få nogen beskæftigelsesmæssig betydning, er forbedringer af utidssvarende boliger, som omtales i lovens kapitel 3, og netop på dette område kunne private med fordel have gjort en indsats.

Vi har ved tidligere behandlinger af denne lov – ja, helt tilbage til dens første fremsættelse i 1980 – påpeget, at der var tale om et meget ambitiøst projekt, utvivlsomt også for ambitiøst, hvis det skulle følges op efter bogstaven. Derfor gør vi sammen med venstre i vort betækningsbidrag også udtrykkeligt opmærksom på, at vi ved vor positive holdning til forslaget alene har taget stilling til den lovgivningsmæssige ramme om byfornyelsen og ikke til dens omfang, som må styres over de årlige finanslovbevillinger. Det bør i

denne forbindelse heller ikke overses, at et meget vigtigt element i relation til byfornyelsesloven endnu ikke er blevet løst, nemlig byrdefordelingen mellem staten og kommunerne.

Byfornyelse er i første række et storbyproblem og medfører derfor krav om ændring i de kommunale tilskuds- og udligningsordninger, hvis større projekter skal kunne iværksættes. Problemet er ikke blevet dybere behandlet i denne omgang i boligudvalget – ud over, at vi har fået forelagt en betænkning, som et ekspertudvalg har udarbejdet – men der bør ikke herske tvivl om, at en hurtig løsning på dette problem er påtrængende nødvendig.

Når vi trods disse generelle indvendinger og de indvendinger, som jeg før kom med, især i relation til finansieringsordningerne, alligevel vil stemme for lovforslagets vedtagelse, skyldes det, at vi vedkender os ansvaret for, at vore boliger vedligeholdes, forbedres og fornys. Årtiers mangel på mod og politisk vilje, især hos skiftende socialdemokratiske boligministre, har akkumuleret et behov for byfornyelse, som vi kunne have undgået, hvis man i tide havde givet husejerne mulighed for at sætte tilstrækkelige midler af til vedligeholdelse.

I håb om, at der vil blive rettet op på disse forhold i forbindelse med den hårdt tiltrængte totalrevision af lejeloven, således at vi kan undgå fremtidige forsyndelser, vil vi stemme for lovforslaget.

Fogh Rasmussen (V):

Vi står nu ved den foreløbige afslutning på et langt og til tider dramatisk begivenhedsforløb omkring byfornyelsesloven.

Da venstres medlemmer af folketinget den 2. juni 1980 i henhold til grundlovens § 73, stk. 2, sammen med en række andre medlemmer af folketinget underskrev en begæring om, at den da vedtagne byfornyelseslov først skulle indstilles til stadfæstelse efter nyvalg, blev vi kraftigt kritiseret for at træne en vigtig sag, der kunne gavne beskæftigelsen i byggebranchen. I dag kan vi gøre status, og vi kan konstatere, at det var en rigtig beslutning, vi traf for to år siden. Dels erkender vistnok de fleste i dag, at den gamle byfornyelseslov ikke ville have givet nævneværdigt mere beskæftigelse i de to forløbne år, dels –